

Hamuvadászat

Olyan öt éve már megtaláltam egyszer a mama hamvait. Lent volt a műhelyben, a tolóajtós szekrény legmélyén, tortásdobozba csomagolva. Össze akartam hajtani a szelektívbe, de nehéz volt, elejtettem, amikor megláttam. Szerencsére nem nyílt ki a faurna, még a visszataszító feszület sem esett le róla. Életében kétszer veszekedtem apámmal úgy istenigazából, ez volt a durvább. Azzal védekezett, hogy a mama menyire szeretett a faházban lenni, ahol nem volt se fény, se levegő, sem korrekt fűtés, táskavarróként napi tizennégy órát görnyedt a motorolajszagban, láncdohányozva.

Az urna akkor került fel a házba, ahonnan a menyasszony, Etelka kérésére tűnt el. Meg is értettem akkoriban, én sem akarnék Belían anyjának hamvai mellett aludni. A kérdés csak az, hova lettek azóta.

Nincs a kályhában, kérdezi anyám. Már a válása után hátrahagyott ruháit is megtalálta a faház káoszában, a hamvakat nem. Jó pár perc, mire úgy átlegőzzük a lomokat, hogy elérhessem a kályhát. Barna, öreg és mocskos, mint gyerekkoromban. Negyedik erőfeszítésre sikerül csak kipattintanom a fémkapcsot, fa vagy szén helyett borítékkal van teletömve. Kiszedem mindet, egy egész zacskóra való faktoringcég-küldeményt, négy különböző feladó, csekkok és bírságok, értesítések az átvétel elmulasztásáról. Anyám elsápad, egy hasonló kupacot találtunk a lakóházban is az ágyneműtartóban.

Amögött sem volt, kérdezi, és mint egy kisgyermek a mosógép dobjához, lehajol, bekukucskál a sötét lyukba. Amögött sem volt, nem mondja, a sóhajából hallok. Némán folytatjuk a munkát, keressük a hamvakat.

Hanna, gyere ide, elmondok egy titkot, mondta a mama. Épp a *Harry Pottert* olvastam, újra az első négyet, akkor még nem jelent meg a többi. Alsós koromban történt, már túl voltunk a napi veszekedésen, az aktuális kötelező olvasmány fejezeteivel alaposan megkínóztam. Kelletlenül telepedtem az étkező padjára, a durva kárpit karcolta combomat.

Lecsaptam magam mellé az *Azkabani fogolyt*, milyen titkot, kérdeztem vissza. Hogy mi lesz, ha meghalok. Hanna, ez most fontos.

Azóta csak a terapeutám szólít a nevemen, mindenki más Hannusozik vagy Hannizik. Frissen dauerolt haja ezüstösen csillogott, azért így, mert tetszett ez a szókapcsolat a Rowling-könyvekben, feketére festett szemöldöke között mély barázda tűnt fel, elnyomta a még csak félig elszívott kék Helikont.

Apád nem örökölheti a házrészemet. Te fogod, csak övé lesz a haszonélvezeti jog. Ez azt jelenti, Hanna, hogy ameddig te élsz, lesz apádnak hol laknia. Nem tudja eladni majd a házat. Vagy a kigyó anyádé, vagy később a te engedélyed kellene majd, de nem adjátok meg neki, közölte. Mindent elintéztem, de neked is tudnod kell róla.

Értem, válaszoltam.

Váratlanul ért a kijelentés, végképp, miután a mama folytatta.

A másik meg a temetésem. Gyere, mutatom, közölte.

Követtem a szobájába, a parketta recsegett minden léptünkre. Kinyitotta a középső koloniálszekrényt, lapozta a vállfákon lógó ruhákat, azok közül csak kettőt

ismertem fel, mást nem is hordott. Legbelülről húzta ki a menyétbunda ujját, meglengette felém.

Ezt kell keresned, a zsebében van kétszázezer forint. Még kétszázezer van odafenn elrejtve, mutatta a magas szekrényt, amit egyikünk sem ért fel, arra az esetre, ha az apád ezt valamikor megtalálná és elvinné.

Bólogattam, hogy értem. Amikor meghalt, átjöttem. Nem volt már meg sem ez a pénz, sem a fenti.

Talán a karácsonyfánál, nem, kérdi anyám. Az arcát is összekoszolta a nagy kutatásban. El kell ismerni, a tortásdoboz után nincs rossz ötlet, felnézek a belső polc tetejére, ott a műfa helye, alig látni. Újabb percek, átrendezés és pakolás, ösvényt nyitunk a nikotinszinű kartondobozig. Benne a fa otrombán belegyűrve. Kiemelem három darabját, úgy hullanak a tüskék, mintha valamelyik kivénhedt lucról tennék a valódiak. Urnának nyoma sincs.

Ezt nem hiszem el, morogja anyám. Kutat tovább, a mélyhűtőt vizslatja a szem sarkából. Kimegyek a műhelyből, kell a levegő, leülök a dobálós terasz szélére. A párnámnak nyoma veszett már régen. A mama mindhármunknak varrt egyet, arra kellett ülni a dobálós terasz szélén, egyszer balra és egyszer jobbra dobtuk a labdát a kutyának, ameddig bírtuk. Az én párnám fehér alapon piros, narancs és sárga hullámcsíkos volt. Apámé barna és szürke, szótt drapériából, a mamaé fekete műbőr barna szegéllyel.

Fel fogsz fázni, veti oda anyám.

Rágyújtok, pedig megfogadtam, hogy nem dohányzok anyám előtt, és nem leszek részeg, apám halála kellett mindkettőhöz. Nem esik jól a füst, de eszemben sincs elnyomni. Arany Marbi, ügynökségi követelmény, hogy ezt a márkát szívjuk. Belíánt nem zavarja, ha cigizek, sőt, szexinek találja. Imádja a csücsörítést és az arca kiülő élvezetet, az argánolajos hajápoló illatát füstszaggal vegyítve.

A garázsban is megnézhetnéd, szól ki anyám.

Nem mondja, hogy ne meresszem a seggem, csak sorolja a további feladatot. Szó nélkül sétálok hátra a garázsajtóhoz. Kiskoromban rettegtem az ilyen helyzetekben. Apám mindig mezítláb mászkált, pedig mindenhol fa- és vasszilánkok, szögek és csavarok hevertek. Nekem is papucs nélkül kellett volna bemennem, de nem mertem. Apám úgy üvöltött, hogy belilult a feje, az idő tájt szokott rá arra a monológ-részletre, hogy miattam akasztja fel magát majd hátul, a keresztvasnál. Bementem mezítláb.

Az ajtó nehéz, akadozva nyílik, panaszosan nyikorog. A belső oldala sokszínűre fűjt, rothadó fa. A garázs baloldali, szomszéd telekkel összeerő falának már csak a fele áll, rejtély, hogy a korhadt léceket mi tartja egyben. Temérdek használhatatlan bútor egymásra hányva, az ujjnyi por és pókhálórengeteg miatt tompán látszanak a színek. Minden lépésem előtt a cipőm orrával toloom félre a szemetet a betonpadlón. Mama, remélem nem vagy itt.

Monoton nyitok, feszegetek, húzok és tolok, benézek az összes zugba, ahova beférhet az urna. Utoljára a hetvenéves munkaasztal fiókjait hagyom. A körmeim fekete félholdban végződnek, a kezem remeg, talán már meg is fáztam. A fiókban tíz éve kapott adósságlevelek, felszólítások, sok-sok csavar és szerszám, ez minden.